కథా కౌముది

నీలిమ - ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

లండన్ హీత్రో ఎయిర్ పోర్ట్‌లో ఓ వార ఖాళీ కుర్చీ చూసుకుని బేగ్ కింద పెట్టి కూర్చున్నాడు విష్ణుమూర్తి. ఓ గంట ముందే మియామీ నుంచి ఇండియా వెళుతూ ఇక్కడ ప్లేన్ మారడానికి దిగాడు. ఎకానమీ క్లాసులో రాత్రంతా కూచోడం వల్ల, వయోభారం వల్ల కానీ కాళ్ళు పీకుతున్నాయి. ఇంకో ఆరుగంటల తర్వాత కానీ తన కనెక్షన్ ప్లేన్ హైదరాబాదుకి బయలుదేరదు. ఇప్పుడైతే చాలా నయంకానీ ఈ హైదరాబాదు ఎయిర్ పోర్టు రాకముందు తప్పనిసరిగా బొంబాయ్ వెళ్ళి ఇంకో కనెక్షన్ ఎక్కవలసొచ్చేది. పేరుకి విమాన ప్రయాణమే అయినా దీన్లో ఎనిమిది గంటలు కాళ్ళు మునగదీసుకుని కూర్చోడం కన్నా, కాకినాడ - తిరుపతి పాసింజర్ జనరల్ కంపార్ట్‌మెంట్లో కాళ్ళు జాపుకుని వేరుశెనక్కాయలు తింటూ సుఖంగా ప్రయాణం చెయ్యొచ్చు. ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం మొదటిసారి అమెరికా వచ్చినప్పటికీ ఇప్పటికీ ఎంత తేడా! చాలా మంది ముందు తరం ఎన్నారైలలాగానే తాను కూడా మొదటి ఇరవై అయిదేళ్ళూ ఇండియాలోనూ, తరువాతి ఇరవై అమెరికాలోనూ గడిపాడు కదూ? వచ్చిన కొత్తలో పెళ్ళిళ్ళకీ, పుట్టిన పిల్లల్ని బంధువులకి చూపించడానికి వెళితే తర్వాత్తర్వాత పోయిన వాళ్ళకి ఖర్మ చేయడానికి మిగిలిన వాళ్ళని పరామర్శించటానికి వెళ్ళాడు. ఎప్పటికప్పుడు ఇదే ఆఖరి ట్రిప్పు అనుకుంటూ వెళ్ళడమే. పోయిన వాళ్ళు పోగా తనకిప్పుడు పెద్దగా బంధుకోటి ఏమీ లేదు చూడ్డానికి. బీరకాయ పీచులెవరైనా ఉన్నా, వాళ్ళింటికి వెళితే అమెరికా నుంచి ఏం తెచ్చావురా అనే తప్ప తనెలా ఉన్నాడో ఒక్కడికీ అఖ్ఖరలేదు. వాళ్ళందరి దగ్గరా ఒకటే సమాధానం - 'వాడికేంరా, వాడమెరికాలో ఉన్నాడూ' అని.

ఆలోచనల్నుంచి తప్పించుకోడానికి బేగ్‌లోంచి పుస్తకం తీసాడు. కొత్తలో తాను ఒంటరిగా ప్రయాణం చేసినప్పుడు సిడ్నీ షెల్డన్, జాన్ గ్రిషామ్, మైకేల్ క్రిక్టన్ పుస్తకాలు ఉండేవి కూడా. ఆ వయస్సు వేడి తగ్గాక ఆ మధ్య తెలుగు సాహిత్యంలో పడి కొంతకాలం మునిగున్నాడు. తర్వాత తెలిసొచ్చింది. ఈ సాహిత్యం ఎంత చదివినా, రాసినా తనకి మనఃశ్శాంతి మాత్రం అక్కడ దొరకలేదు. అప్పుడే మనస్సు మన పురాణాలమీదకి, భగవద్గీత మీదకి మళ్ళింది. భగవద్గీత పుస్తకం తీసి వచ్చిన పేజీ చూసి మెల్లగా చదవడం మొదలుపెట్టాడు. అర్జునుడు అడుగుతున్నాడు భగవంతుడ్ని... పరమేశ్వరా ఈ మనస్సు అతి చంచలమైంది కదా? దీన్ని కంట్రోల్ చేయడం అసలు కుదురుతుందా? శ్రీ భగవానువాచః అసంశయం మహాబాహో మనో దుర్నిగ్రహం......

"హల్లో" అన్నట్టు వినపడి మొహం ఎత్తకుండా పుస్తకంలోంచి పక్కకి చూసాడు విష్ణుమూర్తి. మొదట కాళ్ళు, వేసుకునున్న లేడీస్ షూస్, తల మెల్లిగా ఎత్తుతూ పోతే ఆవిడ వేసుకున్న నీలం పంజాబీ డ్రెస్సు, మెడలో మంగళ సూత్రం, కళ్ళద్దాలూ, బొట్టూ కనపడుతుంటే చూసి పోల్చుకోవడానికి ప్రయత్నం చేసాడు. ఆవిడకి తెలిసిపోయినట్టుంది విష్ణుమూర్తి వాలకం. 'నన్ను గుర్తుపట్టేరా?' అంది నవ్వుతూ. సన్నగానే ఉంది, వయసు నలభై - యాభైల మధ్య ఉండొచ్చేమో. మన తెలుగు వాళ్ళే కాబోలు. ఎక్కడ చూసానబ్బా... అనుకుంటుంటే ఆవిడకి పూర్తిగా అర్ధం అయిపోయింది.

"నేను కల్పననండి. దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం బాంబేలో కలిసి పనిచేసాం. గుర్తుందా? "

లేచి నుంచుని సిగ్గుపడ్డాడు విష్ణుమూర్తి ఆవిడ ముందు.

"సారీ ఏమీ అనుకోకండి, నేను మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టలేకపోయాను. మన కొలీగ్స్, ఇంకెవరి పేర్లైనా చెపితే మిమ్మల్ని గుర్తుతెచ్చుకోగలనేమో " అన్నాడు.

ఆవిడ పేర్లు చెప్పడం మొదలు పెట్టింది.

"హేమ రాంచంద్రన్? సంజీవ్ మహాజన్? సంగీతా మల్హోత్రా? రవి రెడ్డీ, అఘుతోష్ చక్రవర్తీ? " విష్ణు మూర్తి మొహం చూసి ఆవిడే అడిగింది మళ్ళీ అనుమానంగా.. "మీ పేరు విష్ణుమూర్తి అవునా కాదా? "

ఒక్కసారి ఫెళ్ళున నవ్వేడు విష్ణుమూర్తి.

"అవునండీ, కానీ ఈ పేర్లు బుర్రలోంచి మాయం అయిపోయేయి" అన్నాడు ఈసారి ఏమీ జంకు లేకుండా ఓటమి ఒప్పుకుంటూ.

"సరే అయితే, మీకు నచ్చిన పేరు చెపుతాను ఉండండి... నీలిమా పరంజపే?" అంది.

చెళ్ళున కొరడాతో కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు విష్ణుమూర్తి.

"నీలిమా? నీలిమా పరంజపే? " అన్నాడు గొణుక్కుంటున్నట్టు.

"మీరు నీలిమ కలిసి ఒకే ప్రాజెక్ట్‌లో పనిచేసారు కదూ... ఇప్పుడు గుర్తొచ్చింది. ఎస్ ఎస్ మీరు గుర్తున్నారు కల్పనగారు. అన్నట్లు మనం నిలబడే మాట్లాడుతున్నాం?" అన్నాడు విష్ణుమూర్తి. ఈ మరాఠీ ఆవిడని, మొహమ్మీద బొట్టు చూసి తెలుగువారనుకుని పొరపడ్డానని అర్థం అయ్యింది విష్ణుమూర్తికి. మొత్తంమ్మీద ఈయన తనని మర్చిపోయినా, నీలిమని ఇంకా మర్చిపోలేదన్నమాట అనుకుంది కల్పన లోపల.

"కల్పనా ఇక్కడున్నావా? ఇంక వెళదామా?" అంటూ సామానుతో వచ్చాడు ఒకాయన.

"ఈయన, సురేష్, మై హజ్బెండ్ ఇప్పుడు మళ్ళీ ఇండియా వెళుతున్నాం. మా ఫ్లైట్‌కి ఇంకా మూడు గంటల టైము ఉందిలెండి. సురేష్, ఈయన విష్ణుమూర్తిగారనీ, మాతో కొంతకాలం పనిచేసారు ఇండియాలో" అంది కల్పన పరిచయాలు ముగిస్తూ.

"ఓ మీరు పాత ఫ్రెండ్స్ అన్నమాట. సరే అయితే నేను ఈ ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో షాపులు చూసి వస్తా మీరు మాట్లాడుకుంటూ ఉండండి. ఇంకా మనకి చాలా టైముంది కదా" అని ఓ షేక్‌హేండు విష్ణు మూర్తికిచ్చి సామాను కల్పన దగ్గిర పడేసి ఎంత కంగారుగా వచ్చాడో అంతే కంగారుగా వెళ్ళిపోయాడు సురేష్.

ఇద్దరూ కూర్చున్నాక మొదలు పెట్టాడు విష్ణుమూర్తి. "నేను ఫ్లోరిడాలో ఒక కంపెనీలో ప్రాజెక్ట్ డైరెక్టర్‌గా ఉన్నాను. నేను ఇండియాలో ఆ ఉద్యోగం వదిలేసి రీసెర్చ్ కోసం అమెరికా వచ్చానని మీకూ తెలుసుకదా? మీరెక్కడున్నారు ఇప్పుడు? మీ పూర్తి వివరాలు చెప్పండి."

"నేను మీ దగ్గిర పనిచేసిన రెండేళ్ళకి పెళ్ళయ్యింది. కాలిఫోర్నియా వచ్చేసాం. అప్పట్నుంచి ఇప్పటిదాకా అక్కడే ఉన్నాం. మా ఆయనకున్న కంప్యూటర్ బిజినెస్‌లో ఏదో నేను వేణ్ణీళ్ళకి చన్నీళ్ళన్నట్టు చిన్న హెల్ప్ చేస్తూ ఉంటాను. ఇద్దరు అబ్బాయిలూ పెద్దయ్యారు. పెద్దవాడు మెడికల్ స్కూల్లో ఉన్నాడు రెండోవాడు ఇంకా కాలేజీలో ఉన్నాడు. ఇంకా సబ్జెక్ట్ డివైడ్ చేసుకోలేదు వాడు. మేం ఇద్దరమే బయలుదేరాం ఇప్పుడు. మీ సంగతి చెప్పండి. మీకు పిల్లలున్నారా? మీ శ్రీమతి ఏం చేస్తుంటారూ? " అంది కల్పన నవ్వుతూ.

"నాకు అంత సీన్ లేదమ్మా. ఓ అమ్మాయి ఉంది. నా తిరుగుడు వల్ల, అస్తమానూ ఉద్యోగాలు మారడం వల్లా నాకు బాగా లేటుగా పెళ్ళయ్యింది. మా ఆవిడ ఇంట్లోనే పాపని చూస్తూ ఉంటుంది. ఆ పాప ఇప్పుడు టెంత్ క్లాసులో ఉంది. నేను పనిచేసే స్కూల్లోనే మా ఆవిడ అప్పుడప్పుడూ ఒకట్రెండు కోర్సులు చేస్తూ ఉంటుంది కాలక్షేపానికి. " అని బదులిచ్చాడు విష్ణుమూర్తి.

కొంతసేపు నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలాక సడన్‌గా అన్నాడు విష్ణుమూర్తి 'ఇప్పుడెలా ఉన్నారావిడ? ఎక్కడున్నారు?' బుర్ర వంచుకుని చేతిలో పుస్తకం కేసి చూస్తూ. అడగలేక అడుగుతున్నట్టూ, నూతిలోంచి వస్తున్నట్టూ ఉంది విష్ణుమూర్తి గొంతులోంచి మాట.

"ఎవరు నీలిమేనా?" అడుగుతోంది కల్పన. మౌనంగా తల పంకించాడు విష్ణుమూర్తి.

చెప్పటం మొదలు పెట్టింది కల్పన, "మీరు జాబ్ రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోయాక మాకు వేరే మళయాళీ సూపర్ వైజర్ వచ్చారు. ఆయన ఇంతకు ముందు ఆర్మీలో పనిచేసేవాడట. నెల జీతం రాగానే ఆర్మీకాంటినులో చవకగా దొరికే మందు సీసాలు తెచ్చుకుని అవన్నీ ఒకే వారంలో తాగేసేవాడు. అంచేత ప్రతి నెలా మాకు మొదటివారం ఆటవిడుపే. అలాగే మేము ట్రైనింగ్ పూర్తిచేసాము. ఆ తర్వాత పెళ్ళయ్యి అమెరికా వచ్చేసాను. నీలిమకి సీమెన్స్‌లో ఉద్యోగం వచ్చింది. అక్కడ రెండేళ్ళు పనిచేసాక దానిక్కూడా పెళ్ళయింది..." వివర్ణమైన విష్ణుమూర్తి మొహంలోకి చూస్తూ చెప్పడం ఆపింది కల్పన.

"చెప్పండి ఫర్వాలేదు. ఎప్పటికైనా ఈ ఫీలింగ్స్ బయటికి రావాల్సిందే కదా?" అన్నాడు విష్ణుమూర్తి.

"పెళ్ళికి నేనూ వెళ్ళాను. వాళ్ళాయనతో కలిసి నీలిమ పూనే వెళ్ళిపోయింది. తరువాత ఇద్దరమ్మాయిలు పుట్టారట. నేను చూడలేదు, ఇప్పుడు ఈ ఐ.టి ప్రభంజనంలో వాళ్ళాయన కంప్యూటర్ బిజినెస్ స్టార్ట్ చేసి పూనే, మిగతా మహారాష్ట్ర అంతా బ్రాంచ్‌లు ఓపెన్ చేసారు అని చెప్పారు. పిల్లలు ఈ పాటికి పెద్దవాళ్ళై ఉంటారు. ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారేమో కూడా. మీకు నీలిమ ఇంకా గుర్తున్నందుకు సంతోషం."

"ఎంత మాటన్నారు? నేను మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టడానికైనా, దేనికైనా నీలిమే కదా కారణం? ఎంత ఈజీగా అంటున్నారు నాకు నీలిమ గుర్తున్నందుకు సంతోషం అని? నేను నీలిమని ఒక్క రోజైనా మర్చిపోగలనా? నీలిమ ఎప్పుడూ ఇక్కడే ఉంది" అంటూ తన ఛాతీ కేసి చూపిస్తూ మళ్ళీ అడిగాడు విష్ణుమూర్తి "నీలిమ నాన్నగారు బాగున్నారా?" ఈసారి విష్ణుమూర్తి మొహంలో కోపం కల్పనకి స్పష్టంగా కనబడింది.

"కొన్ని విషయాలు మర్చిపోవాలండి విష్ణుమూర్తిగారు; ఎంతైనా ఆ రోజుల్లో నీలిమ ఇరవై రెండేళ్ళది. నీలిమ నాన్నగారు అందరి ఆడపిల్లల తండ్రిలాగానే బిహేవ్ చేసారు కదా?"

"నేను వాళ్ళమ్మాయిని అమెరికా ఎత్తుకుపోయి ఎవరికో అమ్మేస్తానని అందరి ముందూ, ఆఫీసులో నన్ను చెప్పుచ్చుకు కొట్టి నా పరువు తీసాడు ఆయన. నేను మళ్ళీ వెళ్ళి ఆ కంపెనీలో మొహం చూపించగలనా? అమెరికా వెళుతున్నావా? ఏదీ ప్రూఫ్ అనడిగే నా సర్టిఫికెట్లు అన్నీ చూపించాను. నా డిగ్రీ కాయితాలు, నా పాస్‌పోర్ట్ అన్నీ చించి పారేసి కంపెనీలో అందరికీ నేనెంత వెధవనో పనిగట్టుకు చెప్పి రెండ్రోజులు తన పరపతి అంతా ఉపయోగించి ఈవ్ టీజింగ్ కేసు పేరుతో జైల్లో పెట్టించాడు నన్ను. అక్కడితో నీలిమని వదలకపోతే సెక్సువల్ హరాస్‌మెంట్ కేసు వేస్తానని బెదిరించాడు కూడా. నాకు నీలిమంటే ఇంత ఇష్టమో మీకు తెలిసిందే కదా? ఎప్పుడూ నెమ్మదిగా, తుళ్ళుతూ, నవ్వుతూ ఉండే నీలిమకి అలాంటి ఫాదర్ ఉన్నారని నేను కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఆఖరికి నేను యమయాతన పడ్డాను ఆయన చింపేసిన కాయితాలు, పాస్‌పోర్టు అవీ మళ్ళీ సంపాదించి, సమయానికి అమెరికా రావడానికి. ఆ రోజు నీలిమ అడ్డుకున్నా, పరమేశ్వరుడు అడ్డుకున్నా ఆయన అపర దుర్వాసుడులాగా ప్రవర్తించాడు. ఎంతమంది ఆడపిల్లలకి తండ్రులు లేరూ? అందరూ ఇలాగే ఉంటారా? నేను ఒక్కసారైనా మీ టీములో ఎవ్వరితోనైనా మిస్ బిహేవ్ చేసానా? నేను చేసిన తప్పల్లా, ఆయన దగ్గరకి మర్యాదగా వెళ్ళి నీలిమని పెళ్ళిచేసుకుంటాననడం. మేము ఉత్తరాదివాళ్ళమనీ, మీ మద్రాసీలతో మాకు ఎప్పటికీ కతకదనీ చెప్పడానికి

ఇంత రాద్ధాంతం చెయ్యక్కర్లేదు. నా పాస్ పోర్టు చింపక్కర్లేదు. అయినా నేను ఆయన్ని అడగటానికి ముందే నీలిమని అడిగాను. నీలిమ కూడా సరే అన్నాకే కదా నేను ఆయన్ని అడిగింది? ఎంత గవర్నమెంట్ ఆఫీసరైనా మరీ అంతగా నన్ను అవమానించక్కర్లేదు కదా? మీరందరూ చూసారు ఈ భాగోతం. నీలిమ కన్నీళ్ళు పెట్టుకుని వాళ్ళ నాన్నగారి చేతులు పట్టుకుని బతిమాలింది. కంపెనీ ఎమ్.డి బయటికొచ్చి గొడవచేయొద్దని బతిమాలాడు. తన ఆఫీస్ బలగంతో, పోలీసులతో వచ్చి నన్ను ఎంతలేసి మాటలన్నాడు? నేను నీలిమని కాక ఇంకెంతమందికి ప్రపోజ్ చేసానో అనీ, ఇంకెంతమంది అమ్మాయిల్ని మోసం చేసానో అనీ... ఇంకెందుకులెండి... ఎవరు చెప్పినా వినిపించుకున్నాడా? ఆఖరికి ఎవరో కల్పించుకుని నన్ను విడిపించారు. మీలో ఒక్కరైనా గుండెలమీద చేయి వేసుకుని, 'విష్ణుమూర్తి మోసగాడు, మాకు చాలా అన్యాయం చేసాడు అని చెప్పగలరా?" అడిగాడు విష్ణుమూర్తి వణుకుతున్న గొంతుకతో.

"ఊరుకోండి. ఇప్పుడెందుకవన్నీ?"

"ఎంత ఈజీగా చెప్పారు? నేనెంతగా నీలిమని ప్రేమించానో మీకు తెలుసా? వాళ్ళ నాన్నగారు నన్ను ఆ రోజు ఎన్ని మాటలన్నా, నేనెప్పుడూ నీలిమ సంతోషాన్నే కోరుకున్నాను. నీలిమ ఆల్రెడీ మేజరనీ, సొంతంగా పెళ్ళిచేసుకోవడానికి స్వతంత్రం ఉందనీ తెలిసి కూడా నేను నీలిమని నాకూడా వచ్చేయమని అడగలేదు. చాలా మంది అడగమని ఎంకరేజ్ చేసారు. నీలిమ దాదాపు ఒప్పుకుంటుందని నాకు తెలుసు. కానీ వాళ్ళ ఫేమిలీని విడిచి నాతో సంతోషంగా ఉండగలదా? ఆ సంతోషం నేను నీలిమకి ఇవ్వలేనప్పుడు ఇదంతా ఎందుకూ? ప్రేమించడం అంటే మీరందరూ పెళ్ళి, సెక్సూ, పిల్లల్ని కనడం అనుకున్నారేమో నాకు తెలియదు కానీ, నా దృష్టిలో నీలిమ ఎంతకాలమైనా ఎప్పుడూ సంతోషంగా, నవ్వుతూ ఉండగలిగితే అదే చాలు. ఇన్నేళ్ళలో నేను ఒక్కరోజు కూడా నీలిమ గురించి ఆలోచించకుండా లేనంటే నమ్మగలరా? ఆ రోజు నుంచి ఈ రోజు దాకా ఎప్పుడో ఓ రోజు నాకు నీలిమ కనపడుతుందని, ట్రాఫిక్ లైట్ దగ్గర పక్కనే ఆగిన కారులోంచి హల్లో అంటుందనీ నేను తుళ్ళిపడుతూ ఉంటాను. ఇప్పటి దాకా ఏ రోజూ నేను నీలిమని మర్చిపోకుండా గడపలేదంటే నమ్మగలరా?"

"మీరంతగా చెపుతుంటే నమ్ముతాను. ఆయన చేసింది తప్పే కానీ ఆయనకి అంత కోపం అని మాకెవ్వరికీ తెలియదు. ఎప్పుడైనా నీలిమ మీద అరిచినా నీలిమ కూడా వాళ్ళ నాన్నగారు అంత అసహ్యంగా బిహేవ్ చేస్తారని ఊహించలేకపోయిందనుకుంటా."

"ఈ శ్లోకం చూసారా? 'అసంశయం మహాబాహో మనో దుర్నిగ్రహం చలం. అభ్యాసేతు కౌంతేయా, వైరాగ్యేణచ గృహ్యతే,' అంటే, మనస్సుని నియంత్రించడం ఎంతో కష్టం. కానీ ప్రాక్టీస్ చేస్తే కంట్రోల్ చేయొచ్చని కృష్ణుడు చెపుతున్నాడు. ఇప్పటి దాకా నీలిమని మర్చిపోవడానికి కోటానుకోట్ల సార్లు ట్రై చేసి అన్ని సార్లూ ఓడిపోయాను నేను." విష్ణుమూర్తి కంఠం బొంగురు పోయింది మాట రాక. కాస్సేపు మౌనంగా ఉండి తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకున్నాక అన్నాడు విష్ణుమూర్తే మళ్ళీ, "ఇప్పుడు నీలిమ హాయిగా సంతోషంగా ఉందా? నేను ఓసారి నీలిమని కాంటాక్ట్ చేయడం కుదురుతుందా?" విష్ణుమూర్తి మాటల్లో క్యూరియాసిటీ.

"మీ ఎడ్రస్సూ డిటైల్స్ అన్నీ ఇవ్వండి. నేను నీలిమ గురించి కనుక్కుని ఆవిడకి ఇవ్వటానికి ట్రై చేస్తాను. కానీ నేను ఏమీ గారెంటీ ఇవ్వలేను. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత కనుక్కోవడం కష్టం కదా? సరేనంటే ఇవ్వండి."

జేబులోంచి పెన్ను తీసి దొరికిన కాయితం మీద పేరూ, ఎడ్రస్సు, ఫోనూ రాసిచ్చాడు విష్ణుమూర్తి.

ఆ కాయితం తీసుకుని హేండ్ బాగ్‌లో పెట్టుకుని 'మీరు చదువుకుంటున్నట్టున్నారు. డిస్టర్బ్ చేసానేమో మిమ్మల్ని?" అంది కల్పన.

"లేదు, లేదు మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు సంతోషం. మిమ్మల్ని చూస్తుంటే నీలిమని చూస్తున్నట్టే ఉంది. ఈ వయస్సులో ఈ బుక్కే నాకు మనఃశ్శాంతి నిచ్చేది. మీరూ చూడండి" అంటూ పుస్తకం ఇచ్చాడు ఆవిడకి.

"ఓ, ఇలాంటివి ఏదో కొంచమే అర్థం అవుతాయంతే నాకు. నాకు సంస్కృతం అంత బాగా రాదండీ."

మాటల్లో ఉండగా సురేష్ వచ్చాడు మళ్ళీ, "కల్పనా, మాట్లాడ్డం అయిందా? ఇంక వెళదామా? మనకి టైమవుతోంది," అంటూ. ఇంకోసారి విష్ణుమూర్తికి షేక్ హేండిచ్చి కల్పనతో వెళ్ళిపోయాడు సురేష్.

ప్లేన్ ఎక్కడానికి లైన్లో నుంచున్నప్పుడు అడిగాడు సురేష్ కల్పనని, "ఏమిటి మీ పాత ఫ్రెండ్ సంగతి?" అంటూ.

"ఆయనో వెర్రి మాలోకం. నాకొలీగ్ నీలిమ అనే ఒకావిడని ఈయన ప్రేమించాడు మేము కలిసి పనిచేసే రోజుల్లో. నీలిమ నాన్నగారు ఈయన్ని కంపెనీలో అందరి ముందూ దులిపేసి, చెప్పుతో కొట్టి జైల్లో పెట్టించాడు, నీలిమని పెళ్ళి చేసుకుంటానని అడిగితే. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత కూడా ఈయనకి నీలిమ మీద ప్రేమ ఏమాత్రం తగ్గలేదు. నేను నీలిమని ఎలా మర్చిపోగలను అంటూ మాట్లాడాడు. ఆయన అడ్రస్సు అదీ ఇచ్చాడు నీలిమకి ఇవ్వమని. ఓసారి మళ్ళీ నీలిమని చూడాలని ఉందట," అంటూ మొత్తం కథంతా మెల్లిగా కళ్ళకి కట్టినట్లు చెప్పింది కల్పన లైన్లో ముందుకు కదులుతూ, ప్లేన్ ఎక్కేదాకా.

సామానంతా సర్దుకుని కూర్చుని సీట్ బెల్ట్ పెట్టుకున్నాక అడిగాడు సురేష్, "ఇండియా వెళ్ళిన ప్రతీసారీ నువ్వు నీలిమని కలుస్తావా? అయితే ఈసారి నువ్వు నీలిమని కలిసినప్పుడు ఈయన ఎడ్రస్సూ అవీ ఇవ్వాలా? మొత్తమ్మీద ఈయన మాంచి రొమాంటిక్ లవర్ అన్నమాట."

"నీలిమని కలుస్తానని చెప్పలేదు. కనుక్కుంటానని అబద్ధం ఆడాను. ఆయనిచ్చి ఎడ్రస్ కాయితం ఇందాక బాత్రూం కెళ్ళినప్పుడు అక్కడే పడేసాను. ఇంకా ఈయనకెందుకో నీలిమ గురించి?"

"అయ్యో, పాపం ఆయన నీలిమ తనని కాంటాక్ట్ చేస్తుందేమో అని చూస్తూ కూర్చోడూ?"

"ఊరుకో సురేష్, నీకేం తెలియదు. ఈయన పెళ్ళి కూడా చేసుకుని పెళ్ళాం, పిల్లతో కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు. ఇప్పుడు ఈయనకి ఇరవై అయిదేళ్ళ క్రితం తాను ప్రేమించిన అమ్మాయి గురించి తెలియకపోవడమే మంచిది. తెలిస్తే ఎప్పుడో అప్పుడు వాళ్ళావిడ దగ్గరో ఇంకో చోటో నోరుజారుతాడు. అదీకాక ఈయన నీలిమ గురించి మాట్లాడుతూంటే గమనించాను, ఈయన గొంతు, చేతులు వణుకుతున్నాయి. ఈయనకి ఏమి హెల్త్‌ప్రోబ్లమ్స్ ఉన్నాయో? నీలిమ న్యూస్ ఈయనకి చెపితే ఆయన హెల్త్ పాడవ్వొచ్చేమో? మనకెందుకొచ్చినగోల?"

అప్పుడే రన్‌వే మీదకి కదులుతున్న విమానంలో సురేష్ అంటున్నాడు కల్పనతో ఆశ్చర్యంగా 'బాప్‌రే మీ ఆడవాళ్ళు ఎంత విచిత్రంగా ఆలోచిస్తారు! ఈసారి నీలిమని కలుసుకుంటే మాటవరసకైనా చెప్పవా ఈయన గురించి?"

సీట్ బెల్టు బిగించుకుంటూ, సీరియస్‌గా అంది కల్పన "నో, నో. నేను నీలిమ గురించి చిన్న అబ్ధం ఆడానని చెప్పాను కదా?"

"ఎందుకూ అబద్ధం చెప్పడం?"

"ఎందుకా? నీలిమ ఆర్నెల్ల క్రితం పోయింది. బ్రెయిన్ ట్యూమర్ అని చెప్పారు."

పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు చూసాడు సురేష్. "మరి ఆ మాట ఆయనకి చెప్పావా?"

"లేదు. ఈ ఏజ్‌లో ఆయనకి తెలియడం ఎందుకూ? ఆయన నీలిమని ఎంతగా ప్రేమించాడంటే ఇన్నేళ్ళ తర్వాత కూడా, నాతో నీలిమ గురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు కూడా ఆయన చాలా ఉద్విగ్నంగా మాట్లాడాడు. నీలిమకి ఇంకా అయిందని ఇప్పుడు వింటే ఆయనకేం హెల్త్ ప్రోబ్లం వస్తుందో? నాకూ నిజం చెప్పాలనిపించలేదు. అందుకే చిన్న అబద్ధం ఆడేసి తప్పించుకున్నాను. మనం చెప్పకపోతే, నీలిమ ఎక్కడో సుఖంగా ఉంది అనే ఆలోచనతో అయినా బానే ఉంటాడు, ఏమంటావ్?" అడుగుతోంది కల్పన.

ఫ్లైట్ ఇంజన్ గోలలో, కల్పన కేసి చూసి మౌనంగా అవును కాబోలన్నట్టు తల పంకించాడు సురేష్.